

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 17/08/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 219

Tổng cương lĩnh của hành giả niệm Phật là không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không chỉ niệm Phật không gián đoạn mà làm việc gì tâm chúng ta cũng phải chuyên”**. Tâm chúng ta chuyên thì chúng ta làm mọi việc đạt đến mức tốt đẹp nhất. Hằng ngày, chúng ta làm tất cả những việc trong cuộc sống để làm ra chuẩn mực, biểu pháp cho người. Tất cả hành vi, lời nói của hành giả học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền đều là để làm mô phạm cho thế nhân. Trên Kinh dạy chúng ta: **“Không hoài nghi, không gián đoạn”**. Trong mọi sự, mọi việc trong cuộc sống hằng ngày, chúng ta không hoài nghi, không gián đoạn.

Người học chuẩn mực Thánh Hiền, người học Phật làm ra chuẩn mực cho chúng sanh, chúng ta không được tùy tiện. Chuẩn mực của một bậc đạo hạnh cũng không có gì khác ngoài cách ăn, cách đi, cách đứng, cách ngồi, cách làm việc. Người khác nhìn vào chúng ta thì họ sẽ biết chúng ta có tư cách của một bậc Thánh Nhân không. Chúng ta không học thì chúng ta tu mù, luyện quáng, khi chúng ta phát hiện mình sai thì đã không còn kịp.

Chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian của sinh mạng, làm nhiều việc vô ích, Hòa Thượng nhắc chúng ta phải trân trọng thời gian của sinh mạng để làm những việc bất hủ. Người thế gian cũng nói: **“Hổ chết để da, người chết để tiếng”**. **“Bất hủ”** là chúng ta làm những việc lợi ích chân thật cho cộng đồng, cống hiến nhiều nhất cho cộng đồng. Người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền không làm để được lưu danh thiên cổ, chúng ta làm một cách tốt nhất thì tự nhiên những việc làm đó lưu danh.

Trước đây, chúng ta tưởng rằng chúng ta chỉ cần không xen tạp trong phép tu, Hoà Thượng nhắc, trong mọi sự, mọi việc trong đời nhân xử thế chúng ta cũng không được xen tạp. Chúng ta dùng một mảng tâm chân thành để sống và làm việc. Chúng ta có nhiều tâm thì chúng ta đã sai. Chúng ta không thể làm mọi việc một cách sơ sài, qua loa.

Trong **“Đệ Tử Quy”** dạy chúng ta: **“Cầm vật rộng như vật đầy. Vào phòng trống như có người”**. Chúng ta phải cầm mọi vật một cách trân trọng. Người có chuẩn mực cầm một túi rác cũng cầm một cách trân trọng. Chúng ta bước vào phòng trống không người thì chúng ta cũng phải đầy lễ tiết như khi bước vào hội trường. Khi chúng ta bước vào hội trường chúng ta cố làm ra vẻ thì chúng ta đã **“hur tình giả ý”**. Người trần gian

không thấy những việc chúng ta làm nhưng Quỷ Thần, Thiên Long Hộ Pháp, Phật Bồ Tát đều nhìn thấy, xung quanh chúng ta Quỷ Thần nhiều vô số, họ nhìn thấy mọi việc, chúng ta phải luôn có sự cảnh giác. Những khởi tâm động niệm nhỏ nhất trong nội tâm chúng ta thì Phật Bồ Tát cũng nhìn thấy rõ ràng, tường tận.

Trong “*Thái Thượng Cảm Ứng Thiên*”, có kể câu chuyện, có hai vị sư ngồi đàm đạo, ban đầu họ nói thiện pháp thì có các thiện thần đi quanh rải hoa, một lúc sau, thiện thần đi hết, ác thần đến mắng chửi, nhổ nước miếng. Ban đầu, họ bàn luận Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền thì thiện thần đến tán thán, khi họ nói đến danh lợi, nói đến những việc phải trái tốt xấu thì thiện thần bỏ đi, ác thần đến. Người có chuẩn mực thì sẽ không dùng những lời thô thiển.

Khi chúng ta đến chỗ đông người, giảng đường, chúng ta cố tỏ ra đĩnh đạc thì những biểu cảm này cũng không giống thật. Điều này giống như Tôn Ngộ Không khi mặc áo quan làm chức Bạch Mã Ôn trên thiên đình. Người đĩnh đạc thì cho dù ở phòng trống, tác phong của họ vẫn đĩnh đạc.

Hôm nay, chúng ta học đến mục vấn đáp, mọi người hỏi Hòa Thượng, bộ sách tinh hoa vấn đáp đã tập hợp các câu trả lời của Hòa Thượng, trong bộ sách này chỉ tổng hợp một số câu mọi người hỏi, Hòa Thượng trả lời. Có người hỏi Hòa Thượng, đối với những người có bệnh khổ thì ta nên làm như thế nào để cứu giúp họ. Tình huống này, mỗi chúng ta đều gặp phải. Nhà Phật nói: “*Có thân mạng đừng cầu không bệnh khổ*”. Con người không thể thoát khỏi bát khổ là Sinh - Lão - Bệnh - Tử, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ, ngũ âm xí thanh khổ.

Có người nói, họ không tưởng tượng được khi Cha Mẹ, vợ chồng của họ mất đi thì họ sẽ phải làm sao. Thầy Thái từng kể câu chuyện, có người nói với Thầy là họ không nhìn thấy ưu điểm nào của chồng. Thầy Thái nói, người phụ nữ này thật dũng cảm vì người chồng không có ưu điểm nào mà cô vẫn chọn. Chúng ta chịu đựng một người suốt mấy mươi năm thì chúng ta dễ mắc bệnh ung thu, u nhọt. “*Oán tắng hội khổ*” là những người ghét nhau mà phải gặp mặt. Chúng ta đã mang kiếp con người thì chúng ta không thể tránh khỏi khổ đau. Chúng ta biết rõ để khi đối diện chúng ta sẽ bình thản. Con người nhất định không thể tránh được bệnh tật và cái chết.

Người xưa nói: “*Mỗi ngày chúng ta đều đang nỗ lực tiến gần năm mồ của mình*”. Mỗi ngày trôi qua chúng ta tiến dần hơn về năm mồ. Rất ít người phản tỉnh về điều này, nhiều người học Phật nhiều năm vẫn chìm ngập trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, cát chứa tiền của. Cô Tịnh Du từng nói: “*Tiền trong ngân hàng chỉ là con số, trong két sắt chỉ là mớ giấy vụn*”.

Hòa Thượng nói: “***Đối với những người có bệnh khổ quan trọng nhất là khuyên họ nên niệm Phật cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta không thể thay đổi bệnh khổ, tốt nhất nên khuyên họ niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Chúng ta nên***

dùng ngôn từ đơn giản nhất giới thiệu cho họ về thế giới Tây Phương Cực Lạc”. Chỉ có niềm Phật mới giúp chúng ta giữ vững tâm. Sinh – Lão – Bệnh – Tử là định luật của vũ trụ nhân sanh, không người nào có thể thay đổi được.

Có người hỏi Hòa Thượng, có người bị bệnh nhưng chúng ta không biết họ có đồng ý tiếp nhận Phật pháp, tiếp nhận thế giới Tây Phương Cực Lạc hay không thì chúng ta nên làm như thế nào. Hòa Thượng nói: **“Trước tiên chúng ta phải nhắc đến một vài câu Phật pháp nói về vô thường, nhân quả, những việc tích công bồi đức. Nếu họ tiếp nhận thì chúng ta tiếp tục nói, nếu họ không tiếp nhận thì chúng ta không cần nói, chúng ta chỉ cần khuyên họ giữ tâm thanh tịnh, buông bỏ ưu phiền, vướng bận trong tâm. Khi họ buông bỏ ưu phiền, vướng bận thì sức khoẻ sẽ rất nhanh được bình phục. Nếu người bệnh vẫn cự tuyệt không muốn nghe bất cứ lời khuyên nào thì chúng ta nên chuyên tâm trị liệu, chăm sóc họ chu đáo”**.

Họ không tin Phật pháp mà tin vào Bác sĩ thì chúng ta nhờ Bác sĩ. Chúng ta chăm sóc họ chu đáo họ có niềm tin với chúng ta thì chúng ta nắm lấy cơ hội khuyên nhủ họ. Hòa Thượng rất khéo léo, không cưỡng cầu. Chúng ta cho rằng Phật pháp, pháp niệm Phật thù thắng nên chúng ta muốn mọi người nghe theo. Chúng ta phải ứng dụng một cách uyển chuyển. Tâm của người bệnh khổ đang bất an, chúng ta quấy nhiễu, chúng ta khiến họ bất an hơn thì chúng ta đã kết oan gia trái chủ. Chúng ta chỉ cần nói một vài câu về Phật pháp, nếu họ hoan hỷ nghe thì chúng ta nói tiếp. Họ không nghe thì chúng ta tận tâm, chăm sóc họ chu đáo, họ có niềm tin với chúng ta thì tìm cơ hội giới thiệu Phật pháp cho họ.

Có người hỏi Hòa Thượng, nếu như người bệnh hôn mê thì chúng ta phải làm sao. Chúng ta đều có thể đã có thân bằng quyến thuộc rơi vào trạng thái hôn mê. Tôi nhớ rất rõ, ngày Ba tôi mất, ông bị ung thư gan nên ông rất đau đớn. Khi ông ra đi, tôi đang là thanh niên, chưa hiểu sâu về Phật pháp, tôi chỉ niệm Phật một cách qua loa, tâm không tha thiết. Tôi nhìn thấy ông già yếu, cố bám víu sự sống, không muốn ra đi. Chúng ta không muốn chết thì chúng ta vẫn phải chết. Người sắp chết thường cố bám víu sự sống trong mấy giây vì khi đó họ không thở được nữa. Nếu chúng ta chấp nhận phải đi, không bám víu thì chúng ta sẽ ra đi một cách nhẹ nhàng. Hầu hết mọi người khi chết thì thân thể cứng đờ đây là do họ cố bám víu, các cơ căng cứng, toàn thân như khúc gỗ. Người niệm Phật khi chết thân thể thường mềm mại vì họ chấp nhận, nhẹ nhàng ra đi.

Có người hỏi Hòa Thượng, nếu người bệnh bị hôn mê thì chúng ta phải làm như thế nào. Hòa Thượng nói: **“Lúc này tốt nhất là chúng ta niệm Phật giúp họ, cho dù là họ biết hay không biết, nghe hay không nghe”**. Người niệm Phật tâm cần an định nên chúng ta không cần đong người niệm Phật, nếu chính người thân niệm Phật cho họ thì là tốt nhất.

Có người hỏi Hòa Thượng, thưa Hòa Thượng hàm nghĩa của sự gia trì là gì, sự gia trì có hữu dụng gì không? Hòa Thượng nói: **“Gia trì đích thực là có, thế nhưng có**

hữu dụng hay không phải xem vào chính mình. Người được gia trì phải chân thật tin tưởng, phát nguyện y giáo phụng hành thì sẽ sản sinh ra năng lượng”.

“*Gia trì*” là giáo học, là dạy chúng ta phải làm như thế nào, điều quan trọng là chúng ta có thật làm hay không. “*Gia trì*” giống như, chúng ta bảo người bệnh phải giữ tâm thanh tịnh nhưng nếu họ vẫn nghĩ đông nghĩ tây, lo sợ thì sẽ không có tác dụng gì. Nếu người nào được nghe lời khuyên phải giữ tâm thanh tịnh, buông bỏ chấp trước và thực hành theo thì đây chính là họ được gia trì. Tâm lý của người bệnh khỏe mạnh thì thân thể mới có thể hồi phục lại được. Điều này cũng giống như người khác mang quà tặng chúng ta, chúng ta có nhận hay không hoàn toàn ở nơi chính mình.

Trong Phật pháp không có việc gì là mơ mơ, hồ hồ mà tất cả đạo lý, phương pháp đều rất rõ ràng. Chúng ta trồng nhân thiện thì chúng ta gặp quả thiện; chúng ta gieo nhân ác thì chúng ta gặp tai ương. Nếu ai đó nói với chúng ta là họ có thể giúp chúng ta tránh tai ương thì họ đã gạt chúng ta. Điều này giống như, có người đến trước Phật cầu xin để được ăn dưa, Phật sẽ hỏi họ ở đâu, Phật nhắc họ, phải tìm giống dưa hợp thổ nhượng, sau 3 tháng 10 ngày chăm sóc, vun trồng thì họ sẽ có được những trái dưa ngon. Tà ma sẽ bảo chúng ta cúng dường nhiều thì họ sẽ ban cho chúng ta trái dưa.

Chúng ta tuân thủ giáo huấn Thánh Hiền, làm tốt những lời Thánh Hiền dạy thì chúng ta đã được Thánh Hiền gia trì. Chúng ta làm đúng những lời dạy của Phật thì chúng ta đã được Phật gia trì, bảo hộ. Phật Bồ Tát khuyên chúng ta xa lìa việc bất thiện, làm những việc thuần thiện, chúng ta làm theo lời dạy của các Ngài thì chắc chắn chúng ta sẽ có kết quả tốt.

Gia trì không phải là đáng bề trên giơ tay xuống gia trì cho chúng ta. Việc này, rất nhiều người cũng cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Trong Phật pháp mọi sự đều có phương pháp, đạo lý rõ ràng. Chúng ta trồng nhân thiện gặt quả thiện, gieo nhân tang tóc gặt quả đau thương. Chúng ta làm việc bất thiện mà chúng ta thờ tượng Phật lớn cũng không có tác dụng.

Có người trang trí bàn thờ Phật với giá trị hơn 1 tỷ, họ để rất nhiều tượng Phật giá trị. Một thời gian sau gia đình họ bị vỡ nợ. Gia trì của Phật là chúng ta làm đúng nguyên tắc. Phật không gia trì cho những người làm việc ác, có tâm ác. Chúng ta “*y giáo phụng hành*”, nghe lời dạy và làm theo thì chúng ta sẽ có được sự gia trì của Phật. Người xưa nói: “*Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác*”. Phật Bồ Tát chỉ thành tựu việc tốt chứ không thành tựu việc xấu cho người. Chúng ta thật chuyển tâm, chúng ta làm những việc tốt thì chúng ta mới có kết quả tốt. Chúng ta cầu xin có nhà to, đạo tràng lớn thì chỉ Ma mới cho chúng ta.

Tổ Sư Đại Đức dụng chòi tranh để tu tập, các Ngài không cần chùa lớn, nguy nga tráng lệ. Hòa Thượng nói: “***Đạo tràng quan trọng nhất là phải có đạo***”. Người trong đạo tràng chân thật có công phu tu hành, khắc phục được tập khí của chính mình

thì đạo tràng đó mới có đạo, mới thanh tịnh. Gia trì không phải là Phật Bồ Tát gia trì cho chúng ta mà chúng ta làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát thì chúng ta sẽ được gia trì.

Người chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” thì sẽ khổ. Phật dạy chúng ta: “***Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh***”. Mọi thứ có hình tướng ở thế gian đều là không thật, đều như ánh chớp, bọt nước. Nhiều người đi chùa cầu xin Phật ban cho sức khỏe để họ có sức khỏe niệm Phật. Khi chúng ta khoẻ thì chúng ta thường không nhớ niệm Phật. Chúng ta khoẻ thì chúng ta niệm danh lợi, tài sắc, niệm ăn ngủ. Chúng ta bệnh thì chúng ta mới có niệm “***A Di Đà Phật***”.

Khi chúng ta bị bệnh khổ hay người thân bị bệnh khổ thì chúng ta phải biết cách giúp chính mình và giúp mọi người. Điều quan trọng là chúng ta phải giữ tâm an tịnh, nội tâm chúng ta có chỗ nương về. Chúng ta đã bệnh khổ mà tâm chúng ta còn bất an thì chúng ta sẽ chết càng nhanh. Hòa Thượng nói: “***Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức***”. Chúng ta đã làm những việc cần làm thì khi có bệnh khổ, có dấu hiệu của cái chết, chúng ta sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng, việc cần làm đã làm, không có gì phải lo lắng.

Khi lâm chung chúng ta muốn thương lượng với Phật, với Quỷ vô thường thì cũng không có tác dụng. Có người nói, nếu họ có sức khỏe thì họ sẽ làm việc tốt nào đó. Tại sao chúng ta không tích cực làm khi chúng ta còn khoẻ. Có những người may mắn, sau khi vượt qua bệnh khổ, họ trân trọng thời gian của sinh mạng và làm được nhiều việc tốt hơn. Khi chúng ta bị bệnh khổ, chúng ta tiếc nuối, muốn làm việc tốt thì chúng ta cũng không thể làm được.

Chúng ta đã sinh ra trong cuộc đời, chúng ta cũng đã sắp già, cũng đã bệnh rồi, chúng ta đang ngày tiến dần đến cái chết. Viễn cảnh vô thường đã diễn ra, chúng ta phải nỗ lực làm việc cần làm, đáng yêu thì chúng ta yêu, đáng tha thứ thì chúng ta tha thứ, đáng bao dung thì chúng ta bao dung, chúng ta tận tâm tận lực hành hiếu, xây dựng một cuộc đời hạnh phúc, để mọi người được hưởng nhờ. Chúng ta chọc giận khiến người phiền não, đây là nghiệp chướng của chúng ta, chúng ta vẫn là phàm phu vì chúng ta vẫn làm cho người phiền não. Phật Bồ Tát không bao giờ làm người phiền não, các Ngài biết rõ khởi tâm động niệm của người nên các Ngài biết cách đối đãi với người. Chúng ta đang là phàm phu vậy thì chúng ta có nên vẫn rề rà, từ từ hay không?

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!